

Posudek oponenta bakalářské práce

Autor, název, místo, rok, rozsah práce, vedoucí práce:

Mihál, Ján: Dějiny kláštera františkánů ve Skalici se zaměřením na 20. století. Praha, 2019, 93 stran včetně příloh, vedoucí práce Mgr. Dušan Foltýn

Hodnotící kritéria

	splňuje	splňuje z větší části	splňuje z menší části	nesplňuje
Problematika a cíl práce jsou zformulovány a odpovídají zadání a názvu práce.	X			
Metody využitě autorem jsou adekvátní vzhledem k cíli práce a tématu.	X			
Autor se opírá o relevantní prameny a literaturu .		X		
Struktura práce je vyvážená a logická.	X			
Zpracování vykazuje rysy originality a vlastního přínosu .	X			
Práce je prosta gramatických a stylistických chyb .	X			
Práce je psána kultivovaným odborným jazykem za použití správné terminologie .	X			
Autor správně cituje .		X		
Autor nic podstatného neopomenul (obsah, úvod, závěr, seznam pramenů použité literatury, anotace v češtině a cizím jazyce, rozsah odpovídá zadání).				

Celkové hodnocení (slovně)

Ján Mihál si za téma bakalářské práce zvolil dějiny kláštera ve Skalici ve 20. století. Při psaní využíval jak dosavadní odbornou literaturu, tak i archivní prameny. Výsledkem je nejen čtivá práce o dějinách vybraného kláštera, ale i sonda do každodenního života jeho obyvatel. Cíl práce se tak dle mého soudu podařilo naplnit.

Na práci je třeba ocenit, že autor při jejím psaní vycházel z archivních pramenů, uložených ve slovenském Archivu ministerstva vnitra v Bratislavě. Nicméně orientace na tyto prameny se v některých obdobích, zejména po roce 1945, ukázala jako nedostatečná, jelikož zde patrně v této době převládla snaha ničit písemné dokumenty. Domnívám se však, že autor mohl další důležité prameny nalézt v některých jiných archivech, zejména v pražském Archivu bezpečnostních složek. Navzdory této výtce jsem však přesvědčen, že dějiny kláštera ve Skalici ve 20. století se autorovi podařilo popsat výstižně. Za přínosné považuji zejména pasáže týkající se každodenního života řeholníků, které nepostrádají jistý půvab. Mám tím na mysli nejen snahu bratří františkánů využívat k cestám za svými kněžskými povinnostmi automobil, ale i poněkud nelichotivé zjištění, že někteří bratři v době druhé světové války holdovali alkoholu a na tuto vášeň si neváhali půjčovat prostředky z klášterní pokladny. Za přínosné považuji též pasáže týkající se politického angažování františkánů a tiskové polemiky pátera Štefanoviče. Autorem načrtnutý obraz řeholní komunity se tak poněkud vymyká nejen zažitým představám o životě v klášteře, ale i oficiálnímu výkladu církevních historiků. Oceňuji též, že se autor nevyhnul citlivým a pro františkánský řád nepřilíš lichotivým událostem. Zároveň se domnívám, že autor mohl práci více zasadit do dobového kontextu, zejména ve válečném a poválečném období. Zde se mu totiž, kvůli absenci archivních pramenů, nepodařilo popsat, jak se do života v klášteře promítaly „velké dějiny“. Také by mě osobně zajímaly další osudy některých aktérů, o kterých Ján Mihál, píše.

K práci mám několik připomínek. Autor v některých případech používá dobovou terminologii, aniž by ji umístil do uvozovek a dal tak najevo, že se jedná o dobový termín. Mám na mysli především používání slova „převrat“ pro události z října 1918, jež vedly ke vzniku samostatného Československa (s. 20 a následující). Obdobně autor kupříkladu píše o „českých elementech“ (s. 72), čímž měl patrně na mysli lidi hlásící se k myšlence čechoslovakismu a k idejím meziválečného Československa. Na straně 46 píše autor o představení, jehož námětem měl být život svaté Anežky České – vzhledem k tomu, že se jedná o rok 1932, ještě nemohla být tato členka přemyslovského rodu nazývána svatou. Taktéž není možné hovořit v „uherských dobách“ o možnosti hrát v kostele československou státní hymnu (s. 25), když oficiálně v této době ještě neexistovala. Na straně 66 má autor na mysli patrně inkunábule (nikoliv „inkubálov“). Na straně 67 autor zase píše o organizaci *Pacem in terris* s tím, že vznikla v 50. letech – ve skutečnosti vznikla až v letech sedmdesátých. Na straně 19 autor uvádí jinak zajímavý citát. Odkazuje na kroniku města Skalice, aniž by však v odkazu uvedl, z jaké doby citát pochází (je patrně z období Slovenského štátu).

I přes výše uvedené připomínky jsem přesvědčen, že autorovi se podařilo naplnit vytyčený cíl a jeho práce splňuje požadavky kladené na bakalářské práce. Práci tedy doporučuji k obhajobě.